

enkelte steder kan vi godt risikere, at de har stået tomme længe og er nedslidte, og det vil sige, at der skal gøres en ekstra kommunal indsats. Men det vil være passende at bruge de muligheder, der er.

Der er i virkeligheden tale om et mere generelt boligsocialt problem, så man kan altså godt risikere at bruge de 40 mio. kr. i lovforslaget i en situation, hvor det ikke er nogle forkætrede indvandrere, der skal bo i de boliger. Det ligger faktisk i forslaget. Men det afgørende er, at det at sprede bosætningen af flygtninge efter de retrningslinjer, der er blevet lavet, går faktisk ikke så ringe. Der er faktisk mange af de kommuner, der tidligere har haft ingen eller kun få flygtninge, som løser opgaven ganske godt og ganske betryggende. Nogle af dem er endda ganske hurtige til at løse opgaven, nogle af dem er ganske hurtige til at ringe til Indenrigsministeriet og sige, at de har boliger. Det er der eksempler på.

Når man laver en sådan fordelingsnøgle, kan der selvfølgelig være kommuner, som står i en vanskelig økonomisk situation, og her giver forslaget altså mulighed for at hjælpe, så økonomien ikke bliver hovedargumentet for, at kommunen ikke kan være med til at løse opgaven.

I øvrigt er de små samfund i mange tilfælde faktisk ret gode til at løse integrationsopgaven, og nu er det jo heller ikke sådan, at alle flygtninge eller indvandrere er hårde sociale tilfælde – husk lige på det! Nogle af dem kan pendle og alt muligt andet, når de får et tilbud om eller en chance for beskæftigelse osv., og der er faktisk mulighed for – det har jeg nogle erfaringer med – at de efter en turbulent tilværelse, efter ophold i flygtningelejre, efter at være adskilt fra familien osv. kan komme til hægterne i et sådant miljø. Derfor er det utrolig vigtigt, at der i de enkelte kommuner, hvor der ikke umiddelbart kan anvises boliger, ikke er en barriere for, at de kan løse opgaven, og derfor synes jeg, det er et fornuftigt forslag.

Det er klart, at med den måde, vi arbejder på her i Tinget, og med den økonomi, der er til rådighed, bliver det ofte nogle systemer med at fodre hunden med dens egen hale og tage midlerne fra den store pulje osv. Men jeg vil gerne gentage mig selv til ulidelighed: Hver eneste gang vi laver en lille, fornuftig ændring, som lapper en lille smule på det elendige finansieringssystem for kommunerne, som virker dybt

tilfældigt i mange sammenhænge, får jeg en indre varm følelse.

Dorit Myltoft (RV):

Foreningen Det skæve Danmark har peget på, at landkommunerne i højere grad ville deltage i integrationsarbejdet, hvis de fik bedre økonomiske muligheder for at modtage flygtninge.

Det Radikale Venstre støtter regeringens forslag om at indføre en målrettet tilskudsordning til de landkommuner, der medvirker ved løsning af boligsociale problemer, men selvfølgelig også på en sådan måde, at kravene om dansk-undervisning og jobtilbud kan opfyldes, når det gælder flygtninge. Tilskuddet vil kunne anvendes og målrettes mod såvel udgifter til generelt integrationsarbejde i kommunen som udgifter ved erhvervelse og ombygning af bygninger til almennyttige boliger, der kan medvirke til en bedre fordeling af de boligsociale problemer.

I Det Radikale Venstre ser vi disse initiativer som nogle blandt mange, der kan være med til at skabe liv i landdistrikterne, fordi flere beboere i landdistrikterne giver grobund for lokale erhverv og institutioner og for et mangfoldigt foreningsliv. Dermed er der en chance for at få en god spiral i gang.

Det Radikale Venstre støtter altså dette lovforslag.

Tove Videbæk (KRF):

L 206 er et sympatisk forslag, der har til hensigt at give økonomisk støtte til kommuner, hvis beskatningsgrundlag er under 90 pct. af landsgennemsnittet, og som arbejder med integration af flygtninge og indvandrere.

I forslaget gives der udtryk for, at det for det meste vil dreje sig om landkommuner, der vil gøre sig fortjent til at få denne støtte.

Og denne her nye mulighed for støtte vil sætte flere landkommuner i stand til at gøre et godt og gedigent stykke integrationsarbejde, og det er nu, når alt kommer til alt, måske den bedste løsning, at flere flygtninge sendes ud i tyndbefolkede områder. Her kender man naboerne, og her hjælper man hinanden på en helt anden måde end i storbyerne, hvor man kan bo i årevis i en opgang uden at kende hinanden eller have drukket eftermiddagskaffe hos hinanden.

Havde vi for mange år siden satset på denne her måde at integrere flygtninge på, så tror jeg ikke, vi havde haft de store ghettodannelser med deraf følgende problemer, som vi lider un-